

Z někdejších kolonizátorů se tak rychle stávají kolonizovaní zítřka. Je toto konec Evropy?

Autor: Patrick J. Buchanan

„Pevnost Evropa je iluzí.“

Za ni ji alespoň označuje list *Financial Times* v závěru svého sobotního úvodníku „Europe Cannot Ignore Syrian Migrant Crisis“ (Evropa syrskou migrační krizi nemůže přehlížet).

FT se proto ochotně hotoví k tomu vysvětlit Starému kontinentu, jaké jsou jeho povinnosti i budoucnost: „EU bude čelit přílivu migrantů a žadatelů o azyl přes Středozemní moře i v následujících desetiletích“.

Co kdyby se snad Evropa této nevíтанé „vloupačce“ globálním Jihem rozhodla bránit? Už samotná představa je podle FT „absurdní“. Evropa musí proto být realistická a „pustit se do vytváření legálních cest pro migranty a žadatele o azyl“.

Pobídkou k tomuto komentáři byl zatvrzelý odpor Řeků vůči Erdoğanově plánu přesunu tisíců syrských uprchlíků, kteří našli útočiště v Turecku, k řecké hranici.

Turecký prezident vyhrožuje zaplavit jihovýchodní Evropu Syřany, aby si vymohl další prostředky z EU výměnou za to, že v Turecku v současnosti pobývající půl čtvrtý milion syrských utečenců bude držet náležitě daleko od hranic Evropské unie.

Krom toho se Erdoğan snaží přimět Evropu, aby podpořila jeho vojenský zásah v Sýrii proti

postupu Asadových vládních vojsk v provincii Idlīb, jejímž dobytím by vítězně ukončil vleklý občanský konflikt v zemi.

V lidskoprávní tragédii v Sýrii na vlastní oči vidíme, jakou katastrofu způsobili wilsonovští křižáci, když se rozhodli svrhnout diktátorského Asada a zabezpečit v zemi demokracii.

Stručný nástin průběhu událostí:

Po rozšíření nepokojů **Arabského jara** požadovali protestující odstoupení Asada, načež USA, Turecko a Arabové ze zemí Perského zálivu vybavili ty z prvků syrské opozice pozvednout zbraně. „Demokratičtí rebelové“ však byli rozdraceni a hlavní úlohy v povstání se chopili islamisté blízcí al-Kajdě.

Před porážkou stojící syrský prezident vyslal prosby svým spojencům – Rusku, Íránu a Hizballáhu – aby mu pomohli a zachránili jeho režim. Nenechali ho na holičkách a v průběhu čtyř let pomohli jeho vojákům znovu obsadit celé syrské území západně od Eufratu, s výjimkou Idlību.

Odtud nejnovější boje vyhnaly další skoro milion uprchlíků k jižním tureckým hranicím.

Intervence a války v islámských zemích se Západu v 21. století příliš nedaří.

George W. Bush se nechal přesvědčit k invazi do Iráku. Barack Obama nakonec svolil se svržením libyjského plukovníka Muammara Kadaфіho a o totéž se pokusil i v případě Asadova režimu v Damašku. Nařídil také americkým vojákům pomoci saúdskému korunnímu princi bin Salmánovi v jeho tažení proti **hútijským povstalcům**, kteří z Jemenu vyhnali saúdskou loutkovou vládu.

Co Západ z těchto blízkovýchodních válek získal?

V Sýrii a Jemenu jsme pomohli vytvořit dvě nejhorší lidskoprávní katastrofy současnosti. V Libyi zuří nové kolo občanské války. V Iráku zase bojujeme o vliv s Íránem v zemi, již jsme „osvobodili“ už v roce 2003.

V Afghánistánu jsme uzavřeli dohodu s dlouholetým nepřítelem, hnutím Talibán, díky níž budeme snad během následujících 14 měsíců stáhnout 12 000 vojáků a nechat soužití – nebo válku – s Talibánem na bedrech afghánských spojenců. Amerika si nad nejdelší válkou svých dějin oficiálně myje ruce.

V pěti konfliktech, které se vlečou více než dvacet let, jsme přišli o sedm tisíc padlých a více než 40 000 zraněných. Utopili jsme v ní nescetné bohatství, vytvářené naším impériem.

A jak tyto války posloužily lidem, kterým jsme prý chtěli pomoci a pozvednout je, pomineme-li stovky tisíc mrtvých Afgánců i Arabů a miliony lidí, kteří museli uprchnout se svých domovů a hledat exil za hranicemi?

A tak nyní autoři *FT* kárají Evropu, že když splnila svou povinnost zásahem do života na Blízkém východě, vyvstala ji další morální povinnost starat se celá desetiletí o uprchlíky, jež tyto války stvořily.

Otevře-li však EU své brány nekonečnému přílivu Afričanů a Arabů, odkud lze brát jistotu, že je evropské národy přijmou a asimilují?

Stanou se z těchto migrantů a žadatelů a azyl dobří Evropané? Nebo v evropských velkoměstech **vytvoří kapsy** s podmínkami podobnými jejich dalekým domovinám v Africe a na Blízkém východě?

Dějiny posledních pěti set vyprávějí velkolepý příběh vzestupu a pádu civilizace.

V 16., 17., 18. století Španělsko, Británie, Francie a Portugalsko, následně i Belgie, Itálie, Německo nebo Amerika, neotřesitelně věřily v nadřazenost vlastní civilizace, a tak se jejich muži vydali do světa budovat říše a pozvedávat svou vlády ty, jež Rudyard Kipling s despektem nazval „nižšími rasami bez zákonů“.

Po dvou ničivých světových válkách se však vládnoucí vrstvy těchto impérií plně přimknuly k liberalismu, který nyní hlásal rovnost všech národů, ras, vyznání, kultur i civilizací. Tato rovnostářská ideologie tedy velela rozpustit koloniální panství coby reakční přežitky zpátečnických časů.

Nyní se tedy obyvatelé těchto nových států, nespokojení s plody svých osvobozených vlastí a jejich vládců, rozhodli přijít do Evropy požívat na Západě toho, co nedokáží zopakovat u sebe doma. Liberalismus, ideologie sebevraždy Západu, pak neochvějně velí, aby je Evropa všechny vpustila do svých bran – dnes i v následujících letech, dokonce desetiletích.

Z někdejších kolonizátorů se tak rychle stávají kolonizovaní zítřka. Je toto zánik Západu?

Úvaha Patricka J. Buchanana *Is This How Europe Ends?* vyšla na jeho osobních stránkách 10. března 2020.